

Η αιγυπτιακή ζωγραφική ακολουθούσε αυστηρούς κανόνες αναπαράστασης. Χαρακτηρίζεται από ευκρινή περιγράμματα, τα οποία οι δημιουργοί γέμιζαν με επίπεδο και καθαρό χρώμα. Τα πράγματα αποδίδονταν με βάση τη γνώση που είχαν οι άνθρωποι γι' αυτά και όχι με βάση τη συγκεκριμένη οπτική γωνία που εμφανίζονταν. Για να είναι ένα σχέδιο σαφές, έπρεπε να ακολουθεί τις πιο χαρακτηριστικές όψεις των αντικειμένων (Ιστορία της Τέχνης, Εκδόσεις Διόφαντος).

«(Για τους Αιγύπτιους ζωγράφους) το σημαντικότερο δεν ήταν η ομορφιά, αλλά η πληρότητα. Έργο του καλλιτέχνη ήταν να διαφυλάξει τα πάντα όσο το δυνατό σαφέστερα και μονιμότερα. Δεν προσπαθούσε να σχεδιάσει τη φύση από μια τυχαία οπτική γωνία. Σχεδίαζε από μνήμης ακολουθώντας αυστηρούς κανόνες που εξασφάλιζαν απόλυτη σαφήνεια σε όσα στοιχεία έπρεπε να ενσωματωθούν στην εικόνα [...]

Η Βασίλισσα Nefertari προστατευόμενη, καθοδηγείται από τη θεά Isis.

Παράσταση ζωγραφισμένη σε πάπυρο, 1279 - 1213 π.Χ.

Οι Αιγύπτιοι, στις παραστάσεις τους, μοιάζουν τόσο παράξενα επίπεδοι και αφύσικοι. Οι ζωγράφοι τους προτιμούσαν την καθαρή γραμμή που ξεκινά από το μεγάλο δάχτυλο και προχωρεί προς την κνήμη. Έτσι και τα δυο πόδια είναι σχεδιασμένα από το μέσα μέρος – και η μορφή μοιάζει να έχει δυο αριστερά πόδια. Δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να υποθέσουμε ότι οι καλλιτέχνες στην Αίγυπτο πίστευαν πως οι άνθρωποι είναι έτσι καμωμένοι. Ακολουθούσαν απλώς έναν κανόνα που τους επέτρεπε να ενσωματώνουν στην ανθρώπινη μορφή ό,τι θεωρούσαν σημαντικό. Αυτή η αυστηρή προσήλωση στον κανόνα είχε ίσως κάποια σχέση με τη μαγική ιδιότητα των έργων. Γιατί πώς θα μπορούσε πραγματικά ένας άνθρωπος να φέρει ή να δεχτεί τις απαραίτητες προσφορές των νεκρών με ένα χέρι που θα φαινόταν κοντύτερο ή κρυμμένο από το σώμα, αν ο καλλιτέχνης ακολουθούσε τους νόμους της προοπτικής».

(ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, Ε.Η. GOMBRICH, Εκδόσεις ΜΙΕΤ)